

Емсура Хамзић

ЗЛАТНА ОДОРА

МАГЛА

Испред мене магла,
иза магле праменови,
за чим посегнем, распада се,
сви које дотакнем, нестају.
Ти блисташ Сиријусе, нијем на моје вапаје.
Можда и уздахнеш над мојом
усковитланом душом од које смјешу правим
за зидање новог свијета,
сузе додајући у прописаном омјеру.

О предивна моја колијевко,
о дивни крају у ком узрасла је душа моја.
Кад ћу задобити љубав и милост,
да још једном пољубим то тло.

Ти сијаш безбрижно,
не реметиш своје кретање безвремено.
Зар морала си баш мојим животом
платити неки дуг свој,
зар моја жртва бјеше незамјенљива!

Па ако! Као што се мајка, сузама крви
дозива и воли и онда кад остави те
на прагу непознатом, без имена и поријекла,

тако и ја за тобом, Сириусе, чезнем,
не мислећ никад о твојем гријеху – што ме
без грба свога и биљега узвишеног,
остави пред сиротињском колибом грубом,
да трпим и трпим и трпим...

АМЕТИСТ МОЈЕ ДУШЕ

Аметистна моја душа у сузе распада се!
Види, киша, опет вели дијете.
Заиста пада, одрасли каже.
А ја трчим с краја на крај,
Простора и Времена,
капи брилијантне скупљајући,
душу распуклу састављајући.

Мрвица круха – зрнце доброте,
то је везиво којим изнова
обличје племенито задобија,
камење драго, енергију златну,
враћајућ у крвоток, у кости,
у Ваздух, у Воду...

Молим се, Боже, на кољенима клечим,
спаси што више малих осмијеха,
ситних птичица што радост цвркућу,
крушних мрвица топлине дома
и пјесме знане, сигурност дјечију!

КУДА САМ ТО ЗАЛУТАЛА

Куда сам то залутала, оче?!
Не видим сунца, ни мјесеца...
Звијезде, иако облака нема, не видим.
Трње милује ме, те пијевца чекам
да појави се његовог гласа мач,
да одсијече од овог немуштога,
свијет који пјева.

Главу његову на пањ да ставим,
да крвљу новом и недужном,
свијет оперем, који без жртве не умије!

Зарезујем руку властиту,
да врч допуним топлим, до врха,
да неман прихвати га, и испије до дна,
да пусти силан народ, што годинама
у пећини заточен чами!

ПИЈАНИ БРОД

Докле по палуби Брода пијаног гегаћу се,
с крилима која претежу час на једну, час на
другу страну.
Докле смијех због изгледа трпјећу,
и необичног хода и поступака поругу
изазиваћу, Боже.
Ја, тајно, и сам од себе скривајући се,
плачем кад ноћ на земљу падне.

Тада, кроз сузе златне гледам, сироче,
звизеду, ох, тебе, Сиријусе, што срце стврднувши своје,
испусти ме над предјелом овим,
надајући се, вај, да ико може,
душе огрубјеле од незнања, и срца од недаћа отврдла,
– умилоствити и наду давно покопану, вратити им!

ЗЛАТНА ОДОРА

Нема у мене довољно цекина
за хаљу златом проткану
што нуђаш!

Свевишњи, на изабранству Твоме
клањам се,
ал знадем добро тежину ја њену,
а преслаба у мене су плећа!

Враћам Ти је, Господе,
тешке ронећи
за њом, сузе!